

MARIÚBJALLAN Norsk gestasýning hjá Þjóðleikhúsinu 2009.

Svona verða þá litirnir til

Leiklist ★★★★★

Mariuhænan

Gestasýning í Þjóðleikhúsinu

Hugmynd og hreyfingar: Inger Cecilie Bertrán de Lis **Dansarar:** Inger Cecilie Bertrán de Lis og Tinna Grétarsdóttir **Tónlist:** Karoline Rising Næss

Í Kúlunni þar sem svo mörg börn eru nú farin að kannast vel við sig, Þjóðleikhúsi hinna alyngstu, gaf að líta ævintýr um helgina.

Stúlka í grænum kjól með hár eins og dúkka og bros eins og frost stekkur um og dansar í landi án lita. Allt í einu birtist rauð mariuhæna með sína stóru svörtu punkta á bakinu. Hver litur sem smám saman fær sitt hlutverk á sviðinu er undurskýr og mætir til

leiks eins og um nýja persónu eða nýja fléttu væri að ræða í öðrum frásagnarmáta.

Hér var verið að sýna dansleikhús ætlað alyngstu áhorfendum. Og þær settu svo sannarlega markið hátt (hvað ungvíði varðar) því sýningin er ætluð áhorfendum frá níu mánaða aldri. Þetta var eins konar skynjunarverk fremur en upplifunarleikrit. Agnarlítill maður, ógurlega gláður, sat í salnum miðjum og baðaði út öllum öngum og lýsti ánægju sinni í hvívetna. Markmiðinu var náð. Þessi ungi maður var sumsé tíu mánaða gamall í sinni fyrstu leikhúsfærð.

Myndrænt og hljóðrænt er sýningin svolítill konfektmoli. Þó svo að börnin okkar séu vön því að verið sé að garga og snúa upp á raddböndin og helst hlæja og flissa um leið og tekin eru heljarstökk virtist enginn söknuður eftir slíku

sprelli á þessari þessari hugljúfu sýningu þar sem litirnir og tónarnir fengu að laumast inn í vitundina bæði ofurhægt og með mikilli varfærni. Tónlist Karoline Rising Næss tekur þátt í að breyta öllum litum skógarins og stundum gætir örlitillar ógnunar eins og verið sé að kalla úr myrkrinu.

Lítill mariuhæna nær tókum á litlu laufblaði, sem auðvitað var bæði stórt og fallett í þessari leikmynd og náði athygli. Ekki var það til að skemma fyrir mannskapnum að mega svo leika sér í leikmyndinni að leikmunum að sýningu lokinni. Smellin og vel hugsuð sýning, skynjunarleikhús. Eins og rannsóknarverkefni í því hvernig við byrjum að taka eftir umhverfinu í kringum okkur.

Elisabet Brekkan

Niðurstaða: Konfektmoli

Avisen *Fréttablaðið*
Reykjavík, 7. desember 2009

Anmeldt av Elisabeth Brekkan

(**** av oppnåelige 5 stjerner)

Slik blir fargene til

Idé og koreografi: Inger Cecilie Bertrán de Lis
Dansere: Inger Cecilie Bertrán de Lis og Tinna Gréttarsdóttir
Musikk: Karoline Rising Næss

I Kúlan der mange barn etter hvert begynner å bli kjent, Nasjonalteatret for de aller yngste, kunne man i helga oppleve et eventyr.

En jente i grønn kjole og hår som en dukke og et smil som frost, hopper rundt og danser i et land uten farger. Plutselig dukker en rød marihøne opp med store svarte prikker på ryggen. Den enkelte farge, som smått om senn får en rolle på scenen, er vidunderlig klar og klar til dyst som om det dreide seg om en ny person i en annen foretellermåte.

Her ble det vist en danseforestilling beregnet på det aller yngste teaterpublikummet. Og de satte så sannelig målet høyt (hva angår de små), for forestillingen er beregnet på tilskuere fra ni måneders alder. Dette var mer et slags sanseverk enn et opplevelsesdrama. En bitteliten mann, veldig glad, satt midt i salen og viste stadig vekk sin begeistring. Målet var nådd. Denne unge mannen var altså ti måneder gammel og på sitt første teaterbesøk. Billed- og lydlig er forestillingen en konfektbit. Selv om barna våre er vant til at noen roper og helst ler og fniser samtidig som de tar en saltomortale, så det ikke ut som noen savnet slike sprell på denne yndige forestillingen der fargene og tonene fikk snike seg inn i bevisstheten både veldig sakte og med stor varsomhet. Karoline Rising Næss' musikk er med på å forandre alle fargene i skogen, og noen ganger oppleves det som litt truende som om det er noen som roper fra mørket.

En liten marihøne får tak i et lite løvblad som selvfølgelig var både stort og vakkert i disse kulissene og vekket oppmerksomhet. Det gjorde det ikke mindre interessant for publikum at de fikk lov til å leke med rekvisittene på scenen etter at forestillingen var slutt. Treffende og godt gjennomtenkt forestilling, sanseteater. Som en forskningsoppgave i hvordan vi begynner å legge merke til omgivelsene rundt oss.